Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-286/2023-23

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu, po sucu toga suda Lidiji Jakšić, kao sucu pojedincu u građanskopravnom predmetu tužitelja Vuković Davora iz Sesveta, Jakova Gotovca 23, OIB: 91688523218, zastupan po punomoćnici Mihaeli Vlašić Lajh, odvjetnici iz Sesveta, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, na ročištu održanom 26. kolovoza 2025., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, odvjetničkog vježbenika Ivane Marković, 4. studenog 2026., donio, objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe sadržane u Ugovoru o namjenskom kreditu broj: 3211753011/partija 7103959713 od 08.prosinca 2007.g., sklopljenoga između tužitelja DAVORA VUKOVIĆ, J.GOTOVCA 23, 10360 Sesvete, OIB 91688523218 kao korisnika kredita novčanoga iznosa od 99.600,00 CHF u protuvrijednosti u kunama i tužene Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, kao kreditora, i to u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, pa u tom dijelu ugovorne odredbe ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, isplatiti tužitelju DAVORU VUKOVIĆ, J.GOTOVCA 23, 10360 Sesvete, OIB 91688523218, na ime neosnovano naplaćenih iznosa s osnova nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli, novčani iznos od 7.921,04 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja obavljene prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 1. siječnja 2024. do isplate

po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, s tim što je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja ili granična stopa koja je proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj s preostalim tužbenim zahtjevom za isplatu dijela glavnice u tužbi i tužbenom zahtjevu po točkom II. iznosa od 526,16 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos do 30. rujna 2015., kao s neosnovanim.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, isplatiti tužitelju DAVORU VUKOVIĆ, J.GOTOVCA 23, 10360 Sesvete, OIB 91688523218, s osnova manje obračunatog iznosa glavnice za konverziju, iznos od 3.731,54 EUR/ 28.115,30 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01.10.2015.g. do 31.12.2022.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja obavljene prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, s tim što je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja ili granična stopa koja je proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, naknaditi tužitelju DAVORU VUKOVIĆ, J.GOTOVCA 23, 10360 Sesvete, OIB 91688523218, prouzročeni trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.383,20 EUR-a sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 4. studenog 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, s tim što je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja ili granična stopa koja je proizašla iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi tužitelj navodi da je dana 08. prosinca 2007. godine sklopio sa tuženikom Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3211753011/partija 7103959713, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 99.600,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita (dalje u tekstu Ugovor o kreditu). U člancima 1. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povratak iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja za CHF. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. Tužitelj smatra kako su predmetnim Ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača i to na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica-švicarski franak (CHF). Tako je tužitelj, u trenutku sklapanja ugovora, jedino mogao znati da ugovorna kamatna stopa iznosi 5,15 % godišnje u odnosu na iznos kredita, dok je u odnosu na valutnu klauzulu tužitelju jedino bila poznata visina tečaja u trenutku sklapanja Ugovora. U člancima 1. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povratak iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća za CHF. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Pž-7129/13 od 13.06.2014. godine, kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013. godine, u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju- ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. godine do 31.12.2008. godine protivne odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način usprkos savjesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga

odredba kojom su glavnicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestili potrošače na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak, ili neće. Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno od odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14), odnosno članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 i 56/13), rubricirane presude obvezujuće su i u predmetnom postupku za sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku. Člankom 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnica za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. U konkretnom slučaju, odredba čl. 1. i čl. 7. Ugovora o kreditu broj: broj: 3211753011/partija 7103959713 od 08.12.2007. god. kojom je ugovorena valuta uz koju je vezan švicarski franak, ovdje tuženika je temeljem odredbe čl. 322. ZOO-a ništetna. Ništetnost ugovornih odredbi proizlazi i iz odredbe čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju se radilo upravo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika kao trgovca, a o pojedinim ugovornim odredbama se uopće nije niti moglo pojedinačno pregovarati, budući su odredbe ugovora bile već unaprijed formulirane od strane banke kao trgovca te ih je tuženik mogao mijenjati kako je htio jer u samom ugovoru nisu propisani nikakvi parametri o kojima kamata ovisi dok tužitelj kao potrošač nije imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj. Time je suprotno načelu savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a) uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, sve na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik je predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorio nepoštenu odredbu na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Kako je i gore citiranim pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovornih odredbi na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu to je tuženik sukladno odredbama čl. 323. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi Ugovora. Tužitelj je dana 26.01.2016. godine zaključio Dodatak Ugovoru o

kreditu broj: 3211753011/partija 7103959713 od 08.12.2007. god., potvrđenog od strane javnog bilježnika Milke Čergar iz Sesveta dana 03.02.2016.god., broj ovjere OV-1365/16, kojim je gore navedeni Ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Tuženik je tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Dodatka. Stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti valutne klauzule u švicarskom franku tuženik prilikom izračuna konverzije obračunao manji iznos preostale glavnice koja se dobije kao razlika iznosa od 222.041,74 kn i iznosa od 193.926,44 kn, te s osnova pogrešno izračunate glavnice tužitelj potražuje iznos od 3.731,54 EUR /28.115,30 kn ((fiksni tečaj konverzije kuna u Euro 7,53450) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30.09.2015. godine do isplate. Tužiteljeva preplata stoga sveukupno iznosi 12.178,71 EUR kada se zbroje preplaćeni iznosi po osnovi ništetnosti valutne klauzule kao i obračuna manjeg iznosa preostale glavnice prilikom izračuna konverzije.

2. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je konačno specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 21. studenog 2025. (list 396-399), postavljajući uz deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti kako je to navedeno u prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu i kondernatorni tužbeni zahtjev na ime neosnovano isplaćenih iznosa s osnova nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli i to ukupni novčani iznos od 8.447,20 eura sa zakonskim zateznim kamatama od dana mjesečnih uplata do isplate, te iznos od 3.731,54 eura s osnova manje obračunatog iznosa glavnice za konverziju sa zateznim zakonskim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovanost i visinu postavljenih tužbenih zahtjeva, osporava status tužitelja kao potrošača jer da je isti dužan dokazati taj status, također ističe prigovor zastare jer da je potraživanje tužitelja po ugovoru u kreditu u zastari obzirom se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijetiti trogodišnji zastari rok u smislu odredbe čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača u svezi sa čl. 230. Zakona o obveznim odnosima.

Također tuženik smatra da je izvršena konverzija kredita provedena u cijelosti u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Položaj potrošača sa kreditom denominiranom u kunama sa valutnom klauzulom u CHF izjednačen je konverzijom s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama u valutnoj klauzulom u eurima. Tuženik je tužitelju pravovremenu dostavio izračun konverzije sa stanjem na dan 30. rujna 2015. u usporedni kredit sa valutnom klauzulom u eurima utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita i tijek kamatnih stopa, kako za CHF kredit, tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi podmirenja kredita u CHF.

Tuženik se poziva na odluke suda EU u predmetu C-567/20, C-81/19 i C-243/20, poziva se na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice od 20. prosinca 2022. koje pravno shvaćanje potrošačima daje isključivao pravo za zakonske kamate na tzv. preplatu iz konverzije zbog čega bi osnova tužbenog zahtjeva mogla biti samo stjecanje bez osnove, a ne ništetnost. Isto tako tužitelj se poziva na rješenje

Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revd-2021/2020-6 od 1. lipnja 2022., na rješenje poslovni broj Rev-1014/18 te na ogledni postupak pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, poslovni broj GOS-1/2019.

Navodi se također da tužitelj nema nikakav pravni interes za vođenje ovog postupka, osporava se također postavljeni tijek zakonskih zateznih kamata, jer da tužitelju kada se vraća stečeno bez osnove se isto vraća sa zateznim kamatama od dana podnošenja zahtjeva. Tužitelj također neosnovano potražuje isplatu navodne razlike glavnice jer novčani iznos od 3.731,54 eura koji tužitelj zahtjeva ne predstavlja iznos koji je isti prilikom otplate kredita po CHF partiji kredita više platio s osnova povećanja tečaja po predmetnom Ugovoru o kreditu, već je taj iznos posljedica sklapanja Dodatka ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija na koju je tužitelj dobrovoljno pristao.

4. Odlučujući o osnovanosti tužbenoga zahtjeva, sud je tijekom dokaznog postupka pročitao tužbu i priloge tužbi (list 8-84), odgovor na tužbu s prilozima (list 90-266), podnesak tuženika (list 274-275), nalaz i mišljenje financijskog vještaka Tome Dlake (291-298), podnesak tuženika s prilozima (list 301-395), podnesak tužitelja (list 396-399), izvršeno je saslušanje tužitelja (list 403-404).

5. Nakon ocjene svakog dokaza posebno, te svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u smislu odredbe čl. 8 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23; dalje ZPP), sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja u pretežitom dijelu osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev za isplatu, odnosno povrat stečenog bez osnove, kao posljedice djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavaka glede valutne klauzule u CHF te manje priznate preostale neotplaćene glavnice u trenutku provedbe konverzije, kao razlike između preostale neplaćene, konvertirane glavnice i one po početnom otplatnom planu, sve 30. rujna 2015. godine.

7. Nije sporno da je tužitelj sa tuženikom sklopio 8. prosinca 2007. Ugovor o namjenskom kreditu broj 3211753011/partija 7103959713 kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 99.600,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju tuženika na dan sklapanja kredita. Isto tako nije sporno da je tužitelja dana 26. siječnja 2016. godine zaključio Dodatak ugovoru o kreditu kojim je prije navedeni Ugovor o kreditu konvertirao u valutu EUR-o sukladno ponudi tuženika.

8. Sporna je ništetnost Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz CHF, te posljedično pravo na isplatu tzv. pozitivnih tečajnih razlika u visini mjesečnih anuiteta uslijed promjene tečaja CHF, te manje priznate preostale glavnice u trenutku provedbe konverzije, kao i pravo na povrat stečenog bez osnove. Sporno je i to da li je potraživanje tužitelja u zastari.

9. Tužitelj Davor Vuković u svom iskazu navodi da je predmetni kredit kod banke tuženika, koja je bila i njegova matična banka jer je tamo imao otvoren račun, sklopio 2007. godine za potrebe rješavanja svog stambenog pitanja, nije bio kreditno sposoban za dobivanje kredita u kunama ili drugim valutama npr. Euru, te mu je u banci bilo rečeno da kredit za rješavanje svog stambeno pitanja može podići u

švicarskim francima jer je za dobivanje tog kredita bio kreditno sposoban. Na to je pristao te je sklopio ugovor sa bankom. Bila mu je spomenuta koja će biti kamata na kredit no nitko mu nije objasnio što je to promjenjiva kamatna stopa, bilo mu je rečeno po kojem tečaju će se raditi. Uredno je otplaćivao mjesečna potraživanja banke po predmetnom kreditu, međutim nakon određenog vremena, već nakon par mjeseci njegove mjesečne obveze su počele rasti, pa tako mjesečna rata kredita u iznosima od 2.500,00 kuna da bi narasla za otprilike 1.000,00 kuna više nakon nekog vremena. Još nije otplatio još taj kredit, isti je zaključen na rok otplate od 30 godina, te je sklopio sa bankom Dodatak ugovora o konverziji kredita.

10. Sud je cijenio iskaz tužitelja životno vjerodostojnim i istinitim, jer je životno i uvjerljivo opisao zbog čega je i za koje potrebe je zaključio predmetni kreditni odnos. Tuženik nije osporio iskaz tužitelja, odnosno nije predložio izvođenje personalnog dokaza kojim bi osporio navode tužitelja bitne za razrješenje ovog spora, a ovaj sud utvrđuje da je tužitelj ima traženo svojstvo potrošača u predmetnom kreditnom odnosu u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03; dalje ZZP) obzirom je sklopio ugovor o kreditu kao fizička osoba za rješavanje stambenog pitanja.

11. Iako je Vrhovni sud u presudi broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. iznio stajališta da nižestupanjski sudovi nisu dužni izvoditi dokaze u smislu da li se radi o prosječnom potrošaču u svakom pojedinom sporu, neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. ZZP/03 u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/03 obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14 te da odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502a st. 1 ZPP-a te obzirom na sadržaj izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu nije potrebno ponovno provoditi dokaze na okolnost ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope i vezivanja glavnice za valutu CHF, jer bi u suprotnom s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka drugačije postupanje bilo nesvrsishodno, neekonomično i u suprotnosti sa odredbama ZPP-a i ZZP-a, sud je opreza radi izvršio saslušanje tužitelja kako je to gore opisano.

12. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 114/19; dalje ZZP) stipulira pravila zaštite osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja usluga i proizvoda na tržištu, te posebno određenog čl. 1a), taj Zakon sadrži odredbe koje su u skladu i s aktom Europske unije i to Direktivnom Vijeća 93/13 EEZ od 05.04.1993. o ugovorima, koji se protive načelu savjesti i poštenja. Citirana Direktiva je implementirana u hrvatski pravni sustav u ZZP-u u kojem je u čl. 49 st. 1 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značaju ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije

imao utjecaja na njezin sadržaj, naročito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

13. Uvidom u presliku priloženog Ugovora (list 61-67) vidljivo je da se radi o tzv. tipskom ugovoru, odnosno unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika, zbog čega potrošač, odnosno tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj, o ugovornim klauzulama čl. 1. i čl. 7. Ugovora o kreditu (valuta u CHF) se stoga nije posebno pregovaralo s tužiteljem, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka.

14. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017 od 14.06.2018 (kojom je potvrđen dio presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 04.07.2013., a koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF) utvrđeno i presuđeno je da su između ostalih banaka i ovdje tuženik u razdoblju od 01. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. sklapajući ugovore o kreditu koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja ugovora nije kao trgovac, potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana, pa su time tuženi postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Revizija tuženika je odbijena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH-a Rev-2221/18 od 03.09.2019..

15. Predmetnim ugovorom o kreditu valutna klauzula uz koju je vezana glavnica sadržajno je izražena na identičan način kao i ona koja je toč. 1. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđena ništetnom, predmetne ugovorne odredbe su ništetne i protivno navodima tuženika na tu okolnost sud nije bio dužan provoditi nikakve dokaze neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Takvo pravno stajalište izrazio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019..

16. Odgovarajuće odredbe predmetnog ugovora o kreditu su nepoštene ugovorne odredbe budući je prilikom ugovaranja valutne klauzule u CHF tuženik propustio tužitelja informirati o svim parametrima bitnim za donošenjem odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Naime, po ocjeni ovog suda tuženik kao bankarska ustanova nije upozorila tužitelja na ekonomske posljedice i rizike koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule CHF, također se smatra da je odredba o valutnoj klauzuli CHF podložna testu nepoštenosti u skladu s odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, jer nije bila razumljiva, tužitelj nije bio upozoren na posljedice ugovaranja valutne klauzule CHF, ugovor je sastavljen po unaprijed napisanom i tipskom ugovoru, što pak upućuje na to da se o toj ugovornoj odredbi nije pregovaralo.

17. Primjena valutne klauzule u CHF uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja, jer nije bila ugovorena mogućnost promjene valute ili druga mogućnost zaštite rizika, snažnog jačanja valute CHF, pa su sve posljedice teretile tužitelja, dok je tuženik kao banka dobivao veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute koja je imala istu kupovnu moć kao i u vrijeme ugovaranja kredita.

18. Također tijekom postupka tuženik nije dokazivao da se zaduživao na inozemnim tržištima u CHF iznosima, a čime bi eventualno mogao opravdati svoje tzv. "neznanje o stabilnosti valute u vrijeme sklapanja ugovornog odnosa".

19. Tuženik nije prilikom ugovaranja predmetnog kredita tužitelja kao potrošača informirao i nije ga upozorio na rizičnost ugovaranja CHF valutne klauzule, odnosno nije ga informirao o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu, a koji proizlazi iz sustava "fluktuirajućih tečaja", a na koje rizike su upozoravale međunarodne financijske institucije, također tužitelja nije upozorio na rizike vezane uz činjenicu da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF, kao što to čini za euro, kao i riziku vjerojatnog i izvjesnog rasta tečaja švicarskog franka, a na što je jasno upozoravao Međunarodni monetarni fond.

20. Prema odredbi čl. 3 st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom, ako u suprotnosti sa uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, a prema čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Slijedom opisanog donijeta je odluka kao pod točkom I. izreke presude.

22. Odredbom čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje ZOO), propisano je kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a čl. 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

23. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka knjigovodstvene struke dipl. ecc. Tome Dlaka (list 291-298) u bitnome proizlazi da je u predmetnom kreditnom odnosu zbog porasta tečaja CHF u odnosu na tečaj po kojemu je kredit iskorišten (4,404524) preplata u anuitetnima do 30.9.2015. iznosi 63.645,26 HRK odnosno 8.447,20 EUR-a. Na tu preplatu obračunate kamate na preplatu tečaja iznose 2.990,00 EUR-a što zajedno iznosi 11.438,11 EUR-a.

Uračunavanjem preplate utvrđene konverzijom (3.517,07 EUR-a) u ukupni dospjeli ukamaćeni iznos razlika obveza uz primjenu odredbi čl. 171. i 172. Zakona o obveznim odnosima (11.438,11 – 3.517,07 EUR-a) preostala preplata tečaja 30.09.2015. iznosi 7.921,04 EUR-a.

Pošto su do obračunskog datuma konverzije na preplaćene iznose izračunate kamate u ukupnom iznosu od 2.990,91 EUR-a, a u konverziji je preplata priznata u iznosu od 3.517,07 eura priznatim iznosom preplate u potpunosti je iskorišten iznos do tad obračunate kamate i dio osnovice u iznosu od 526,16 EUR-a te je vještak stoga

mišljenja da iskazanim načinom obračuna preplate i uračunavanja preplate koja je iskorištena u konverzije preplata na dan 30.09.2015. iznosi 7.921,04 EUR-a.

24. Vještak također navodi da je dodatkom Ugovora o kreditu tužitelj sa tuženikom proveo konverziju kredita u kredit u valutnu klauzulu u EUR. Obračunski datum konverzije je 30.09.2015. godine. Prema izračunu konverzije preplata na dan 30.09.2015. godine iznosi 3.517,07 EUR-a. Nedospjela glavnica na dan 30.09.2025. u izračunu konverzije iskazana je u kreditu s valutnoj klauzulom u CHF iznosu od 86.188,03 CHF odnosno 601.658,99 HRH po tečaju na dan konverzije. Po tečaju isplate kredita glavnica od 86.188,03 CHF ima protuvrijednost od 379.617,25 HRK. Nedospjela glavnica na dan 30.09.2015 u usporednom (konvertiranom) kreditu u valutnoj klauzuli u EUR iznosi 53.423,63 EUR, odnosno 407.732,55 HRK. Slijedom navedenog na dan 30.09.2015. nedospjela glavnica s valutnom klauzulom u EUR veća je od nedospjele glavnice s valutnom klauzulom CHF po početkom tečaju za 28.115,30 HRK, odnosno 3.731,54 EUR-a po fiksnom tečaju konverzije.

25. Nakon dostavljenog financijskog nalaza i mišljenja tužitelj na isti nije imao primjedaba, već je specificirao tužbeni zahtjev (list 396-399) usklađujući ga s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka u kondemnatornom dijelu i to točke II. tužbenog zahtjeva, dok tuženik u podnesku od 10. studenog 2025. (list 301-309) ne prigovora matematičkom izračunu vještaka, ali i dalje osporava osnovnu potraživanja tužitelja sa osvrtom na recentnu sudsku praksu domaćih sudova i Suda Europske unije.

26. Pisani nalaz i mišljenje financijskog vještaka sud cijeni sveobuhvatnim, stručnim i uvjerljivim, vještak temelji nalaz na mjerodavnim ispravama vezanim uz predmetni kreditni odnos, također stranke nisu imale primjedaba na matematički izračun vještaka, a niti se ukazala osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja, niti bilo kakvi drugi nedostaci pisanog nalaza i mišljenja financijskog vještaka.

27. Prigovor zastare tuženika nije osnovan. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. zauzeo stajalište da je zastarni rok od 5 godina u kojem potrošači mogu ostvariti svoju pojedinačnu zaštitu prava u posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014., jer je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014., kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe. Dakle, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare te zastara pojedinačnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu iste tužbe, odnosno presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. u slučaju ništetnosti valutne klauzule, dakle od 15. lipnja 2018. S obzirom da je predmetna tužba podnesena 24. svibnja 2023., tužiteljeva tražbina nije pala u zastaru.

28. Niti konačno postavljeni tužbeni zahtjev nije u zastari, jer tužitelj nije promijenio istovjetnost tužbenog zahtjeva u odnosu na činjenične navode iz tužbe i tužbeni zahtjev kako je postavljen do zaključenja prethodnog postupka, već je iz opravdanih razloga nakon zaključenja prethodnog postupka i to po provedenom financijskom vještačenju končano specificirao tužbeni zahtjev.

29. Stav je ovog suda da je tužitelj unatoč konverziji, zadržao kao potrošač sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu pravo na punu restituciju koju mu jamče propisi koji uređuju zaštitu potrošača, te to pravo ne može biti ukinuto nikakvim pristankom potrošača, bilo dobrovoljnim, bilo prisilnim.

30. Namjera i cilj Zakona o izmjenama i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15; dalje: ZID ZPK/15) nije bila uklanjanje posljedica ništetnih odredaba i obeštećenje potrošača, već samo njihovo izjednačavanje s EUR dužnicima putem simulacije otplate. Konverzijom ne nastaje nova pravna osnova uslijed koje bi kreditorima, ovdje tuženiku, pripalo pravo zadržati nepripadno stečene koristi od ništetnih odredaba. Obnova (novacija) je institut obveznog prava koji podrazumijeva, prije svega, da je u ugovornom odnosu došlo do promjene pravne osnove ugovora ili da je došlo do promjene glavne činidbe. Ukoliko su pravna osnova (ugovor o kreditu) i glavna činidba (novčana činidba) i nadalje dodacima nepromijenjeni, tada ne možemo govoriti ni o kakvoj obnovi (novaciji), odnosno nastanku nove pravne osnove koja bi opravdavala zadržavanje nepripadno stečenih koristi. Radi se o istom ugovornom odnosu i istoj pravnoj osnovi nepoštenog i ništetnog stjecanja tuženika za razdoblje do konverzije, samo s naknadno izmijenjenim valorimetrom po kojem se obračunava kunska protuvrijednost mjesečnog anuiteta. Promjena valorimetra predstavlja izmjenu načina ispunjenja postojeće obveze, na način da je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti vezano za EUR, umjesto za dotadašnji CHF, dakle i dalje se radi o novčanoj činidbi kao i u ranijem slučaju kada su potrošači plaćali anuitete u kunskoj protuvrijednosti prema CHF, slijedom čega se takva izmjena ne smatra obnovom, sukladno odredbi čl. 145. st. 2. ZOO-a. Sklapanjem Dodatka ugovora kojim je izvršena konverzija sukladno ZID ZPK/15 potrošač ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu već zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

31. Suprotno stavu tuženika, obveza restitucije nije obveza koja ima svoju pravnu osnovu u pravnom poslu odnosno ugovoru (čl. 247. u svezi s čl. 20. st. 1. ZOO/05), već u izvanugovornom obveznom odnosu stjecanja bez osnove (čl. 1111., čl. 323. st. 1. i čl. 20. st. 1. ZOO/05 u svezi s čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03).

32. Dakle, ZPK regulira u potpunosti drugačiji obvezni odnos tj. ugovorni obvezni odnos koji je nastao sklapanjem ugovora o kreditu, dok tužitelj tužbeni zahtjev temelji na postojanju izvanugovornog obveznog odnosa stjecanja bez osnove koji je nastao kao posljedica nepoštenosti i ništetnosti u potrošačkom ugovoru.

33. Ugovornim odredbama, u ovom slučaju ugovornim odredbama Sporazuma o konverziji, ne može se osnažiti nešto što je od početka ništetno i nema pravni učinak, tako da neosnovano tuženik ističe da je sklapanjem Sporazuma o konverziji tužitelj izgubio pravni interes i pravnu osnovu da restitucijskim zahtjevom potražuje preplaćene iznose koji su posljedica nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli.

34. Pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi je osnovno pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima. Ako bi se to osnovno pravo potrošača ukidalo ili ograničavalo, to bi moralo biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona. Ne može se

osnovno pravo potrošača (pravo na potpunu restituciju) ukidati i ograničavati posredno kroz parcijalno i ekstenzivno tumačenje propisa kojima čija svrha primarno i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača, pa i prava na potpunu restituciju mora biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona i imati razumnu svrhu, a svako eventualno tumačenje odredbi koje bi u konačnici moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju, prema stavu ovog suda, mora biti restriktivno. Ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, tada je to trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK. Zakonodavac to nije učinio, tako da ne postoji bilo kakva pravna osnova (odredba zakona) koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili, potpuno ili djelomično, pravo na potpunu restituciju.

35. U svezi tumačenja i dosega odredba ZID ZPK potrebno je navesti da je odredbom čl. 19.a. ZPK-a jasno propisano što je predmet uređenja Glave IV.a ZPK-a.

36. Iz predmetne odredbe, kao i ostalih odredbi ZPK-a, proizlazi da se Glavom IV.a ZPK-a reguliraju pretpostavke i postupak u kojem se provodi konverzija kredita i da iste ni na koji način nereguliraju izvanugovorni obvezni odnos koji je u ovom postupku sporan tj. nepoštenost i ništetnost pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu i pravo na restituciju koja je posljedica nepoštenosti i ništetnosti takvih odredbi.

37. Tekst odredbi Glave IV.a ZPK niti ne sadrži pojmove "nepoštene odredbe", "restitucija" i sl., a pogotovo ne sadrži odredbe iz kojih bi proizlazilo da su potrošači konverzijom kredita izgubili pravo na potpunu restituciju.

38. Predmet reguliranja ZID ZPK-a je konverzija, a ne restitucija, slijedom čega ZID ZPK ne sadrži bilo kakvu odredbu iz koje bi se moglo zaključiti da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno.

39. Iz odredbi ZID ZPK jasno proizlazi da svrha njegovog donošenja nije restitucija i saniranje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, već zaštita potrošača od oscilirajućeg i rastućeg tečaja švicarskog franka.

40. Postavlja se pitanje zašto potrošač koji je podigao kredit 2005. kao i tužitelj, ali isti nije konvertirao ili čak potrošač koji je kredit podigao u eurima ili uz valutnu klauzulu u eurima, ima pravo na potpunu restituciju, a neosnovano tuženik sugerira da tužitelj koji je kredit konvertirao to pravo uopće nema ili mu je isto ograničeno. Pravna pozicija potrošača koji su konvertirali kredite (zbog nepostojanja potpune restitucije ili ograničenosti iste) ne bi trebala bi slabija od svih ostalih drugih kategorija potrošača.

41. Potrošačima koji su kredit konvertirali pravo na potpuno restituciju nije ukinuto, niti ograničeno, a nema niti razloga da se tužitelju koji je izvršio konverziju prizna niža razina zaštite potrošačkih prava, onu koja mu ne omogućuje ostvarivanje temeljenog potrošačkog prava tj. prava na potpunu restituciju, dok svi ostali potrošači neovisno o tome da li su dizali kredite u drugim valutama ili nisu uopće konvertirali CHF kredite, to pravo imaju u punom opsegu.

42. Posebno treba istaknuti da se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodio postupak pod brojem Gos-1/2019.

43. U tom oglednom postupku Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo pravno shvaćanje da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

44. Međutim, u ovom postupku tužitelj uopće ne tvrdi da je sporazum o konverziji ništetan, već svoj tužbeni zahtjev temelji na izvanugovornom odnosu stjecanja bez osnove, pa za ovaj postupak pravno shvaćanje iz oglednog postupka nije pravno relevantno.

45. Potrošač se sklapanjem Sporazuma o konverziji nije mogao odreći svog prava na potpunu restituciju jer takvo što nije propisano bilo kojom odredbom zakona, pa tako i odredbama ZID ZPK-a.

46. Osim toga, u trenutku sklapanja sporazuma o konverziji bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15 – dalje: ZZP/14) koji je stupio na snagu 8. travnja 2014. Odredbom čl. 41. st. 1. ZZP/14 propisano je da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju tog zakona ili drugih zakona kojima se štite prava potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da su ništetne ugovorne odredbe koje su za potrošača nepovoljnije od onih propisanih tim zakonom ili drugim zakonima kojima se uređuje zaštita potrošača.

47. Dakle, sukladno čl. 41. st. 1. i 2. ZZP/14, potrošaču se ne mogu ograničiti potrošačka prava (što se odnosi i na pravo na potpunu restituciju), a niti se istih može odreći, a ugovorne odredbe kojima bi to bilo ugovoreno su ništetne.

48. Stoga ne postoji ikakva pravna osnova da se odredbe sporazuma o konverziji tumače na način kao ih tumači tuženik tj. da se sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač odrekao prava na potpunu restituciju. Čak i kada bi se tog prava potrošač mogao odreći to odricanje moralo bi biti rezultat slobodnog i informiranog pristanka potrošača, što uostalom proizlazi i iz presude Suda Europske unije C-452/18 što bi u ovom slučaju značilo da je potrošaču, barem okvirno, trebao biti poznat novčani iznos kojeg se potrošač sklapanjem sporazuma o konverziji odriče odnosno na određeni način "oprašta" banci.

49. S obzirom da prema odredbama ZID ZPK-a predmet konverzije niti nisu bili novčani iznosi na koje bi potrošač imao pravo potraživati protiv kreditora s osnove restitucije zbog nepoštenosti ugovornih odredbi, to se ni u kom slučaju ne može smatrati da se potrošač sklapanjem Sporazuma o konverziji bilo čega odrekao, a pogotovo ne novčanog potraživanja koje i nije bilo predmetom konverzije, te u izračun konverzije nije niti ulazilo.

50. ZID ZPK je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka

osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.a do čl. 19.e ZID ZPK-a).

51. Sklapanjem Dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, a čak kada bi se uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu (Odluka Vrhovnog suda RH broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.)

52. U odluci Suda Europske unije broj C-118/17 Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt. od 14. ožujka 2019. navodi se da sud mora provjeriti da li je nacionalni zakon omogućio ponovno uspostavu pravno i činjenično situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštena odredba potrošačkog ugovora nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača na temelju navedene nepoštene odredbe i to unatoč zakonskoj intervenciji. Iz citirane odluke može se izvesti zaključak da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

53. Potrošač, a u konkretnom slučaju korisnik kredita u CHF, mogao se nagoditi i dogovoriti sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu. U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Takav zaključak proizlazi i iz odluke Suda Europske unije od 9. srpnja 2020. u predmetu C-452/18 XZ protiv Ibercaja Banko S.A.

54. Prema pravnim shvaćanjima iz odluka Suda EU C-452/18 od 9. srpnja 2020. u predmetu XZ protiv Ibercaja Banko S.A i C-118/17 od 14. ožujka 2019. u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt, ostaje opstojan jedino zaključak da potrošačima i korisnicima kredita u CHF pripada pravo na puno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

55. U ovom predmetu konverzijom kredita u EUR je utvrđena nedospjela glavnica 30. rujna 2015. u iznosu 53.423,63 EUR odnosno 407.732,55 HRK. nedospjela glavnica na dan 30.09.2015. u izračunu konverzije iskazana je u kreditu s valutnom klauzulom CHF u iznosu od 86.188,03 CHF odnosno 601.658,99 HRK po tečaju na

dan konverzije. Po tečaju isplate kredita glavnica od 86.188,03 CHR ima protuvrijednost od 379.617,25 HRK.

56. Slijedom navedenog na dan 30.09.2015. nedospjela glavnica s valutnom klauzulom u EUR veća je od nedospjele glavnice s valutnom klauzulom u CHF po početkom tečaju za 28.115,30 HRK što predstavlja novčani iznos od 3.721,54 Eura po fiksnom tečaju konverzije.

57. Glavnica ugovorena u Dodatku ugovoru o kreditu koji je sačinjen temeljem zakonske odredbe na koju niti jedna od stranaka nije mogla utjecati, nije rezultat ugovorne volje stranaka koja bi proizašla iz pregovaranja tužiteljice i tuženika oko uvjeta sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu. Tužitelju je zakonom ostavljena mogućnost samo da odabere hoće li Dodatak ugovoru o kreditu potpisati ili ne, ali ne i uvjeti pod kojima će se potpisati.

58. Zbog navedenoga se ne može smatrati da je tužitelj potpisivanjem Dodatka ugovoru o kreditu izgubio pravo na isplatu razlike u glavnici između one koja je utvrđena vještačenjem, a temelji se na nepoštenim ugovornim odredbama, i one koja je navedena u dodatku ugovoru o kreditu, a temelji se na parametrima iz ZID ZPK-a.

59. S obzirom da u ovom slučaju proizlazi djelomična ništetnost Ugovora, kao posljedicu iste u smislu čl. 323. ZOO-a, prihvaćen i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa prema nalazu i mišljenju vještaka i to temeljem čl. 1111. ZOO-a.

60. Tužitelj u točki II. specificiranog tužbenog zahtjeva potražuje novčani iznos od 8.447,20 EUR-a za pretplatu tečaja, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa zbog tzv. pozitivnih tečajnih razlika, međutim tako postavljen tužbeni zahtjev ovaj sud smatra samo djelomično osnovanim, jer iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka proizlazi da je tuženik priznao tužitelju preplatu u konverziji do 30.09.2015. godine u iznosu od 3.517,07 EUR-a, a taj iznos treba se uzeti u obzir kod stjecanja bez osnove. Vještak je do obračunskog dana konverzije na preplaćene iznose obračunao i kamatu na preplatu tečaja od 2.990,91 EUR-a. Priznatim iznosom preplate uz primjenu odredbe čl. 171. i 172. ZOO-a u potpunosti je iskorišten iznos do tada obračunate kamate i dio osnovice od 526,16 EUR-a tako da iskazanim obračunom preplate i uračunavanja preplate koja je iskorištena u konverziji preplata na dan 30.09.2015. godine iznosi 7.921,04 EUR-a kako to ispravno uračunava financijski vještak, a zakonske zatezne kamate na taj iznos teku od 1. listopada 2015. godine do isplate.

61. Slijedom opisanog donijete su odluke kao pod toč. II. i III. izreke ove presude.

62. Isto tako u cijelosti je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja na ime manje obračunatog iznosa glavnice za konverziju sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a (točka IV. izreke).

63. Odluka o troškovima parničnog postupka u skladu je s odredbom čl. 154 st. 1 i čl. 155 ZPP-a. Trošak je odmjeren u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi

troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23, dalje; Tarifa) prema vrijednosti predmeta spora.

64. Tužitelj je glede osnova tužbe uspio u cijelosti, a u pogledu visine uspio je glede tužbenog zahtjeva pod točkom II. u postotku od 93,07%, u pogledu visine u odnosu na točku III. tužbenog zahtjeva (u izreci presude toč. IV.) u postotku od 100%, slijedom čega je ocjena suda da tužitelj ima pravo u cijelosti na osnovane i opravdane parnične troškove primjenom odredbe čl. 154 st. 5 ZPP-a.

65. Tužitelju je priznat parnični trošak ovog postupka temeljem čl. 154 st. 1 i st. 2 ZPP-a za sastav tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife, iznos od 199,08 eura, za obrazloženi podnesak od 21.11.2025. prema Tbr. 8/1 Tarife iznos od 200,00 eura, za zastupanje na ročištima 13.03.2024. i 23.09.2026. prema Tbr. 9/1 Tarife za svako ročište iznos od 200,00 eura što predstavlja osnovan trošak zastupanja od ukupno 799,08 eura. Također tužitelj osnovano potražuje plaćeni predujam za vještačenje od 500,00 eura, te plaćene sudske pristojbe na tužbu 84,12 eura, odnosno sveukupno 1.383,20 eura sa zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate.

66. Uslijed svega naprijed navedenog i obrazloženog odlučeno je kao u izreci.

67. Završno, ovaj sud se osvrće na presudu Vrhovnog suda RH, poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., te se ne može složiti s pravnih shvaćanjem izloženim u prije citiranoj odluci, već se u cijelosti priklanja izdvojenim mišljenjima sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske dr.sc. Jadranka Juga, Damira Kontreca, mr.sc. Dražena Jakovine i Josipa Turkalja.

U Vrbovcu 4. studenog 2026.

Sudac
Lidija Jakšić

Uputa o pravo na žalbu: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba

se predaje putem ovog suda, a za nadležan Županijski sud, pismeno u tri istovjetna primjerka.

DN-a:

1. Presudu dostaviti putem e-oglasne ploče za tužitelja i tuženika
2. Presuda nepravomoćna
3. Kal 20 dana

Broj zapisa: **9-3088f-9cff9**

Kontrolni broj: **0dbd4-efdab-9fcf9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.